

hører altsaa hjemme i Hovedstaden — i Fjor knap $\frac{2}{5}$, Aaret forud over $\frac{2}{3}$ —, medens en Fordeling af de paa den sidste Lov før Krigens Begyndelse optagne Personer viser, at kun lidt over Halvdelen den Gang boede i København-Frederiksberg.

Med Hensyn til *Livsstilling* fordeler Tallet sig saaledes, at 80 nærmest maa betragtes som Haandværkere og 11 som handlende; den største Gruppe: Arbejdere eller Tyende, tæller 215 Personer — altsaa næsten Halvdelen —, og 135 af Ansøgerne er i forskellige andre Livsstillinger eller har ikke opgivet deres Erhverv. Grænsen mellem de forskellige Grupper er i øvrigt ikke skarp. — Et ret betydeligt Antal, nemlig 70, ejer fast Ejendom her i Landet, medens kun nogle faa har erhvervet Børgerkab eller Næringsbevis.

Om *Vægheden af Ansøgenes Ophold* i Danmark oplyser den af Udvalget foretagne Undersøgelse, at 148 eller 33 pCt. har opholdt sig her i over 30 Aar. I Sammenligning med Antallet af Ansøgere i denne Gruppe i Aarene før Verdenskrigens Udbrud er Tallet stort; derimod tyder det paa en Forskydning over mod en stærkere Repræsentation af de yngre Aldersklasser, naar man ser det i Forhold til det tilsvarende Tal i Fjor og i Forfjor (jfr. hvad der foran er bemærket om Aldersfordelingen). 286 har boet her mellem 12 og 30 Aar og 7 i kortere Tid end 12 Aar; de sidstnævnte Ansøgere, der alle stammer fra Sverige, har dog haft Ophold her i Landet i over 10 Aar, og Udvalget finder ikke noget at erindre imod, at der meddeles de paagældende Indfødsret. — Om Andragerinden under Nr. 221 — som er født 1875 af danske Forældre, og som efter i 1906 at være udvandret her fra Landet, hvor hun indtil da stadig havde opholdt sig, mistede dansk Indfødsret ved at indgaa Ægteskab med en fremmed Statsborger, men i 1910 vendte tilbage til Danmark — udtales det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Ministeriet under Hensyn til, at hun er danskfødt, og at det er af ganske særlig Betydning for hende

allerede nu at generhverve sin danske Indfødsret, har optaget hende paa Lovforslaget. Ogsaa Udvalget finder det rimeligt i dette Tilfælde at se bort fra, at vedkommende Ansøger ikke fuldt ud opfylder den almindelige Betingelse om, at Opholdet skal være uafbrudt. — Med en lignende Motivering har Ministeriet foreslaaet, at der meddeles Indfødsret til Ansøgeren under Nr. 383, og i Betragtning af samtlige foreliggende Omstændigheder kan Udvalget gaa med til, at der ogsaa her sker en Undtagelse fra Regelen, skønt vedkommende Kommunalbestyrelse under Henvisning til, at Andrageren, efter at have erhvervet Statsborgeret i Norge, kun har opholdt sig kort Tid her i Landet, har vægret sig ved at anbefale Andragerdet. — I denne Forbindelse kan endnu nævnes Andrageren under Nr. 175, som Ministeriet har optaget paa Lovforslaget i Betragtning af, at han ikke har nydt nogen Art af offentlig Hjælp, skønt han først er indvandret her til Landet i sit 53de Aar.

29 af Ansøgerne har modtaget *Understøttelse af Fattigvæsenet*, men desuagtet er man enig i, at der paa Grund af de tilstedeværende Omstændigheder meddeles dem Indfødsret. I flere Tilfælde er Beløbet nemlig tilbagebetalt (Nr. 64 [delvis], 118, 132, 148, 296, 321, 358 og 384), og adskillige har modtaget Understøttelsen for over 20 Aar siden (foruden flere af de nysnævnte Ansøgere Nr. 1, 96, 102 [delvis], 109, 121, 170, 189, 205, 228, 234, 263, 264, 367 og 439). Som Aarsag til Fattighjælpen anføres i de omtalte Tilfælde hyppigst: Sygdom, der ogsaa er Grunden til, at de under Nr. 62, 78, 278, 282, 346 og 373 nævnte Ansøgere har maattet søge Bistand hos det offentlige. I 7 Tilfælde er for øvrigt Understøttelsen helt eller delvis ydet ikke til vedkommende selv, men til den paagældendes Mand (Nr. 1, 109, 148, 205, 321, 346 og 358, se om disse ogsaa ovenfor), og om 3 (Nr. 102, 264 og 373 se ligeledes ovenfor) indeholder Bemærkningerne den Udtalelse, at den dem tilstaaede Hjælp ikke vilde have haft Fattighjælps sædvanlige Virk-